

Dalok a digitális szénakazalból

Szalóki Ági és Borlai Gergő közös formációja, a Kishűg virtuálisan született

Hónapokig hol New Yorkból, hol Kolozsvárról, máskor Bangkokból rohantak a bitek Borlai Gergő postafiókjába Szalóki Ági számítógépéről és vissza, anélkül, hogy egy percre is találkoztak volna. Közös projektjük, a szombaton debütált Kishűg virtuálisan reptetett hangmintákból, versrészletekből és népdalfoszlányokból lett az, ami: tengermély, intim és tiszta kortárs népzene.

Ők ketten is két véglet. Borlai Gergő robbanékony, virtuóz, az elmúlt évek egyik legfontosabb rock- és dzsesszdobosa, többek között a European Mantra pulzusa. Örökké vibráló erő, követhetetlen kezű zseni, nyughatatlan kereső. Szalóki Ági hangja időtlen és tiszta. Légies, mintha csak fél lábbal lenne itt; a másikkal mindig valahol messze barangol. Virtuozitás helyett törekenységgel varázsol. Bármire nyúl, abban élet lüktet. Az elmúlt hat évben három gyereklemeze mellett megálmodott egy saját Karády-albumot; s persze ott volt a 2006-ban az év dzsesszlemezeének választott Hallgató. Közben tíz éve készült titokban valami egészen másra. – Csak a pillanatra vártam. A megérzéseim vezettek. Tudtam, hogy befelé kell figyelnem, hogy nőként, előadóként is kiteljesedjek. A letisztultságot kerestem, erős alapokat, hogy aztán építkezhessek, miközben már formálódott bennem egy saját zenei világ népdalokból, versekből, elektronikára fűzve – meséli a Kishűg teltházás ősbemutatója után. Szalóki Ági, Borlai Gergő, Csókás Zsolt (gitár) és Kovács Zoltán (nagybőgő) négyese szombat este valami olyat varázsolt az A38-ra, amire leegyszerűsítés pusztán annyit mondani: elektronikus alapú népzene. Elidegenedés és intimitás, versének, népdal, digitális ballada és tánczene egyszerre.

– Gergővel két éve találkoztam először, akkor még tervek nélkül – folytatja a mindössze öt hónap alatt összeállt Kishűg történetét Ági. – Kerülgettük egymást, váltottunk néhány üzenetet, végül én kerestem meg dalvázlatokkal. Gergő zenei alapokat küldött, én dallamfoszlányokkal, versrészletekkel válaszoltam. Átforgattam a zenéket magamban, versesköteteket olvasgattam, népdalokat találtam ki rájuk. Nem hittem volna, hogy intimitás tud kialakulni egy ilyen alkotói folyamatban. Ha egymás mellett vagyunk egy stúdióban, mindez talán létre sem jött volna – teszi hozzá.

Az eddig elkészült tizenkét felvételből hét népi szövegre épül, négy dal Szabó T. Anna, Jónás Tamás és Lackfi János verseit dolgozza fel, és egy keringő, amelyet szövegíróként is Ági jegyez. – Soha nem írtam még szöveget, Gergő egyik dala azonban megszólalt bennem. A Babám egy elveszített és remélve várt magzatról szól. Ági eközben újabb terven is dolgozik. – Visszajárok Erdélybe, népdalokat gyűjtök, és közben töltődök. Az utolsó utáni órában vagyunk, a népzene még sincs kellő súllyal jelen ott, ahol manapság a figyelem összpontosul, az

interneten. Eddig tizennégy óra anyagot vettem fel, főként Magyarorszáton és más közösségekben. Fokozatosan töltöm fel, és osztom meg őket. Nem csak a dallamok, a közösség egész működése érdekel. Ha sikerül, hosszú távon dokumentumfilmet állítanék össze a felvételekből.

Klementisz Réka

Magyar Nemzet, Kultúra, 2010. május 12., szerda (15. old.)

<http://www.mno.hu/portal/712590>